

MILAN SPANK: Slanica

Základní výchovnou poučku o tom, že metla vyhání děti z pekla jsem věděl již jako kluk docela malý. Prakticky ale jsem si jí moc neozkoušel, jako dospívající kluky na nás museli používat velmi záhy rákosku.

Metle se nejspíš podobaly velikonoční pomlázky, o kterých se tradovalo že pořádným mrskáním dodávají holkám životodárnou sílu. Jako kluci jsme sice podle starých zvyků mohli dostat velikonoční pomlázku v úterý nazpět, ale to se již provádělo nástroji metle dost vzdálenými.

Docela mne tedy zaujalo, když jsem se dočetl, že metlami z březových prutů se lidé šlehávají v potních lázních. Ale jak si to ověřit. Indiáni bývali v Americe, Rusové taky daleko, nemluvě již o Turecku.

Pak jsem ale objevil knihu o stavbě saun, tehdy věci úplně nové a i když šlo o příručku spíš stavební, některé věci mne zaujaly. Jednak fotografie, zobrazující, že lázeň podstupují lidé nahatí, což se velmi líbilo, dále pak zde byl podrobný návod jak se správně saunovat. Tedy nechat tělo pořádně rozpálit, poté je dřít drsnými kartáči a nebo - šlehat se březovými metlami a poté s úlevou skočit do ledové vody. Návod doplňvaly fotografie - jednak obnažených osob, ale hlavně pak pomůcek. Jak březová metla, tak kartáče u mne probudily velký zájem.

Proto jsem byl velice potěšen, když jedna z prvních saun vznikla přestavbou původně městských lázní Slanica. Při návštěvách u prarodičů jsem sice již byl v parních lázních v Gottwaldově. Líbilo se mi tam, také proč by se tam nelíbilo dospívajícímu klukovi, který se nahatý líbil ostatním mužům a ti mi rádi prozrazovali něco o sexu.

Nad návštěvou sauny jsem trochu váhal, přece jen v Gottwaldově jsem byl trochu anonymní, na malém městečku již ale nikoliv a netušil jsem, s jakou reakcí by se setkalo mé oblíbené producírování se nahý a vyzývavě ztopořeným údem. V Gottwaldově to nevadilo, ale u nás v sauně. Co když mi někdo vezme péro do ruky na dráždění, uvidí to nějaký puritán a bude žalovat.

Několik dnů jsem pozoroval, kdo vlastně do nové sauny chodí. V tomto směru byly lázně diskretní, byly skryty v lesíku za tratí, takže se hned nemuselo vědět kdo tam chodí. Navíc jsem zjistil že tam zatím nechodí asi nikdo. Jediné co jsem zahlédl, byl saunař, který občas vycházel ven a zpoza budovy přikládal do kamen. A pak ještě několik mužů, asi tak okolo třicítky, stejně jako saunér. Neznal jsem je, ve městě jsem je nepotkával.

Z mých vrstevníků jsem jít do sauny neviděl nikoho, ale zde jsem narazil na problém. Na reklamní vývěsce byly otevírací hodiny rozděleny nejen na muže a ženy, ale u mužů i na kategorie chlapani a muži. Tohle tedy bylo dilema, jsem ještě chlapec, nebo již muž. Patnáct a něco, koho se zeptat.

Z knihy o saunách jsem ale vyčetl, že ve finské sauně chodí kluci se ženami, starší již pak s muži a zde se jím v mužském kruhu dostává i prvních sexuálních poučení. Z toho jsem odvodil, že patřím mezi muže. A když mne o sexu poučoval někdo starší, tak to jsem miloval. I praktické ukázky.

Vzal bych sebou i bratrance Radka, jenže ten šel na vojenské gymnásium a nejspíš si tam užíval víc než nějaké šlehání metlou. Nakonec jsem se rozhodl propoprvé jít sám.

Vyčkal jsem chvíle, kdy se okolo lázní nikdo nepohyboval a odhodlaně vstoupil do dveří označených sauna. Saunér se na mne zvědavě podíval:

" Copak hledáš?"

Popravdě jsem řekl, že jsem tady na návštěvě a jsem zvědavý jak vypadá sauna. Že ale nevím, jestli mám přijít v chlapecké hodiny a nebo můžu hned teď. Saunér si mne chvíli měřil:

" Kolik ti je?"

Popravdě jsem přiznal že patnáct a půl, bylo to na začátku jara.

" No do kluků už asi nepatříš, to je jenom abys se nelekl až uvidíš nahé chlapy."

Asi jsem se zapýřil pýchou, ale taky možná hraně trochu zčervenal.

" Víš jak to v sauně chodí?"

Tak to jsem moc nevěděl a i kdyby, rád jsem se nechal poučit.

" Tady máš ručník a osušku, u skříňky se svlíkni a já ti ji pak zamknu."

Splnil jsem požadované a čekal na saunéra, až mi šaty zamkne. Složený ručník i osušku jsem jako stydlivě držel jako fíkový list.

" Táhle jsou sprchy, tam se celý namydlíš a osprchuješ. Celý! A stydět se nemusíš, tady ti ho nikdo neukousne."

Sebral mi ručník i osušku a odnesl je ke sprchám. Mydlil jsem se a sprchoval důkladně, viděl jsem, že mne pozoruje. Péro jsem myl tak důkladně, že mi až ztuhlo v dlani. Ještě se pořádně rozkročit a vymydlit si zadek. Na bidetu jsem očistu dokončil.

Saunér mě nechal utřít, abych dovnitř nelezl mokrý, ukázal mi kde jsou bazeny a strčil mně dovnitř.

" No, jen si sedni."

Už při otevření dveří jsem cítil příjemnou březovou vůni, ale taky žár jak z pece.

" No, jen se neboj! A sedni si, nahoru!"

Vylezl jsem po trojici lavic až na tu horní a cítil, jak mne pálí od dřeva chodidla. Což ovšem nebylo nic proti tomu, jak jsem cuknul při sednutí. Jako bych si sedl na kamna.

" No, sedej, sedej! Chtěl jsi poznat co je to sauna, tak okoušej z pln hrdla."

" To pálí," protestoval jsem, ale bez úspěchu.

" Jen sedej, však on si zvykne. Jo, mladej, sauna není jen tak. To je pravá medicína. A to ještě lepší věci ti ukážu až se nám pěkně rozpálíš. Napoprvé máš deset minut," natáhl kuchyňský budíček.

" Ne aby tě napadlo vylézt ven dřív, nebo uvidíš. Já ti dám, že nevíš jestli jseš kluk nebo chlap. Dneska jsi mi akorát pásl do noty, na tohle saunování budeš vzpomínat celý život. A zůstaň nahoře, ne že slezeš dolů nebo na zem!"

Odešel a zavřel dveře, ovšem okýnkem mne mohl sledovat jestli poslouchám. I když jsem už znal lázně parní, tohle bylo horší, na teploměru bylo stodvacet stupňů. A protože jsem ze saunéra přece jen měl respekt, seděl jsem jak přišitý a snažil se odhadnout čas, budík si vzal sebou.

Když jsem jej konečně tlumeně zaslechl, vyletěl jsem jak střela a skočil do studeného bazénu. Tím, co projelo tělem jsem byl překvapen. Ostře pálicí pocit zmizel a když jsem z vody vylezl, byla kůže dorůžova.

" Tak co, jaképak to bylo?" ptal se saunér, jenž mne neztratil ze zřetele.

Nevěděl jsem co odpovědět, pocit byl dost silný. Ale taky jsem si připomenul, že k saunování by mělo patřit i ono šlehání, a zde jsem již vůbec netušil jaké by to bylo. Zpět jsem se zatím nehrnul, prohlížel jsem si i další vybavení sauny a objevil i vitrinu s různými fotografiemi a také knihu, kvůli níž jsem vlastně saunu navštívil. Listoval jsem v ní, opět se díval na obrázky a kul plány co dál.

Do sauny zatím přišli dva muži, nejspíš saunerovi známí, začali se svlékat a asi mne nemohli přehlédnout.

" Copak, pořádáš kursy pro dorost?" prohodili jen jakoby mimochodem.

Seděl jsem v křesle a četl si jakoby nic. Otitulováním dorostencem mne potěšili, já poočku pokukoval co jsou vlastně zač. Asi tak třicet, dost sportovní postavy, přišli i sportovně oblečení do džín, které jim sedly stejně jako nahota.

" Tak co jsi vyčetl? " obrátil ke mně pozornost saunér, ale předtím oběma kamarádům něco polohlasně řekl.

" Já nevím, tady píšou že potit se má nejmíň patnáct minut a já vydržel tak tak deset. Ale ten skok do ledovky je paráda," okomentoval jsem své zážitky z prvního kola.

" To víš, sauna je pěkná mučírna, uvidíš to za chvíli."

" Ale o tom tady nic není," naoko jsem protestoval s plným vědomím že to v knize je a já jsem tady právě proto.

" Ale je, jen se koukej pořádně," plácl mne saunér dlaní po zádech a nalistoval zrovna ty stránky s kartáči a metlami.

" Co je to?!" zapíchl prst do obrázku. " A co je tohle?"

Bůhvíodkud vytáhnul dva parádní rejžáky s násadci na ruce, úplně nové s štětínami jak ježčí bodliny.

" Já nevím, asi hřebelce na koně," dělal jsem hloupého. To jsem uměl a dost to provokovalo, takže když jsem to použil, většinou jsem druhého dost vyprovokoval.

" Tak na koníčky, myslíš, jo? Však oni ti to už pánové vysvětlej, ty hřebečku přidrzej. A buď si jistej že zrovna oni hřebelcovat uměj. Sypej zpátky do tepla, ať to všechno stihneš. A nijak se neupejpej, času na tebe budeme mít až až. Jdeme," nařídil a po cestě přes halu otočil klíčem ve dveřicha pověsil tam ceduli: " Z technických důvodů zavřeno."

" Kruci, to jsem to asi přehnal, z tohohle se asi jen tak nevykroutím."

Péro se opět po chladivém smrsknutí ozvalo a napnulo.

" No a je to jasný," pomyslel jsem si. Moc dobře jsem věděl, že ti starší vědí jak jsem v tomto případě vzrušený.

" Tady ho máte, mazlíka, a ukažte mu jak prima je saunování."

Hodil dovnitř oba kartáče.

"A ještě si prohlídni tohle", povytáhl z dřevěného vědra u dveří to druhé, co bylo na fotografiích. Březovou metlu. A nebyla tam jediná. V duchu jsem si nadával, jak jsem mohl předtím zrovna tohle přehlédnout. Nemusel jsem tolik provokovat, ale to teď bylo celkem fuk. Zatím jsem se stáhl do bezpečné vzdálenosti na jednu z dolních lavic, kde jsem si nemusel hned spálit zadek. Pro jistotu jsem si pokrčil nohy a zkusil skrýt penis, abych hned zase neprovokoval.

Tento manévr ovšem nemohl mít naprosto žádný úspěch. Každý starší přece musí vědět, jak jsou adolescenti vzrušiví, jen on si myslí že to snad nevědí. Tihle to věděli samozřejmě taky.

" Pojď výš, ať ti tam není zima. Krčíš se tam jak slípka."

" To je perfektní, oni ještě jsou vtipálci," říkal jsem si, nicméně jsem vylezl o patro výš. Blíž ale ne. Stejně to nebylo nic platné. Sotva jsem se pokusil opět srovnat stehno a péro do zákrytu, jeden z mužů po mně chmatnul a vytáhl mne výš a blíž. Sílu měl dost nečekanou. Dostal jsem se do pozice částečně proti nim, protože lavice byly do pravého úhlu. Tam mne asi chtěli mít. Jediným kladem bylo, že jsem postupným usedáním si nepopálil tolik zadek.

" Tak co chceš o sauně vědět? A taky něco jiného?"

" Ani ne, já to chtěl jen vidět jaký to je."

" No a?"

" Zatím nevím."

" Hele nechodíš takhle občas do páry ve Zlíně? A takhle úplně náhodou, nechodil jsi do hřebčína rajtovat v noci na klisnách? A nechodil jsi takhle na čumendu do rotundy na hřebce."

" Kruci, tak tohle se mi povedlo," říkal jsem v duchu a hledal kompromisní řešení. Nastává situace mě vzrušovala stejně jako jsem měl docela trochu strach. Ke všemu jsem seděl tak blbě, že jsem měl u hlavy malé okénko ven, bylo dobře vidět jak rudnu a ještě to nešlo svést na teplotu.

" Snad jsi neztratil řeč, hrdino! Tak je to s tou párou?"

" Nó, možná jsem tam jednou byl, potřeboval jsem se okoupat a neměl jsem náhodou plavky."

" Lžeš hezky, ale budiž. Dneska je nemáš taky jen náhodou?"

" Já je mám, ale ten pán mi řekl že mám zůstat bez nich, že by se zničily, to jsou nylonové, závodní!"

" Ježišmariá, kluku, ty máš ale odvalu provokovat. No dobře, jenom si hrej. Pak to zúčtujeme najednou. Jak to bylo s tím ježděním na koních? Kdopak si tam chodil hrát na Vinnetoua?"

" Já nevím, já jsem z Prahy. Tady jsem jen u babičky a sem jsem šel fakt náhodou."

" To vím taky že jsi z Prahy. Ale o prázdninách ses tady rvával jak kůň. A kdopak vymyslel jako zbraně řemdihy z akátů?"

" Do prdele," říkal jsem si v duchu, "kdo to může být že tohle vědět. A ještě mě poznali z páry v Gottwaldově. No to se asi budu mít." rychle jsem kalkuloval jak se z toho dostat se ctí, ale zároveň z toho něco vytěžit. Oba chlapíci věkově nepatřili do možného okruhu původních bojovníků, ale taky nemohli být ani náhodou jejich otci.

" No a co ta rotunda? Na tu si nevzpomínáš ? Aspoň jednou?"

" Já fakt nevím o co jde, jakej Vinnetou v rotundě? A co tam měli dělat ty hřebci? Já poznám jenom bělouše, já nevím jak se pozná klisna a to druhý. Rotunda je takovej ten malej kulatej kostel, ne? Tam jako jezdil Vinnetou na koni?"

Asi se má vědět kdy přestat. Jenže jak to má vědět patnáctiletý kluk s nutnou potřebou si hrát na hrdinu.

" No dobře, tak to vezmem popořadě. Vidiš co máme dole?"

" Hmm...."

" Tak skoč pro ten kartáč!"

Splnil jsem příkaz, ale nešikovně jej podal a byl zručně lapnut za ruku. A rovnou přehozen přes koleno. Po zádech mi tam a zpět přejelo hřeblo, až jsem se prohnul.

" Sedni si zpátky!"

" Tak dál: ve Zlíně jsme tě v páře viděli aspoň pětkrát. Ty máš totiž jednu smůlu, máš velmi pěknou postavičku, vysokou, světlé vlásy a taky tohleto," zatřepal mi pérem jak s řadící pákou. " Abys totiž věděl pár věcí. My jsme žokejové a do páry chodíme kvůli váze a taky rehabilitovat. Ty to možná nevíš, ale na takovýhle mladý masíčko si rádi šáhnou i uznalí

otcové od rodin, tak se nediv že jsme si tě všimli i my. Ale k tomu se ještě dostaneme. Žes na těch klisnách chodil jezdit ti dokážu jednoduše a nevrď že neumíš jezdit. Odveču tě do hřebčína, posadím na prvního koně a hned to poznáme. Spadnout nespadneš, protože je to vysoko a ty jezdit umíš. Tak co na to řekneš?"

Zajímavé, nic mne nenapadalo.

" A s těma hřebcema: tu rotundu ti za chvíli vpravíme do hlavy. To se budeš divit co dovede březová metlička. Tak co, jak to bylo?"

Lhaní mne přestalo bavit, cítil jsem že bych se mohl i něco nového naučit.

" No, chodili jsme tam. Kluci říkali že to děsná síla, když se - no - to - koně."

" Co je na tom síla, prosím tě?"

" No všechno, jak je nadrženej, jak ho má nejdřív schovanej, pak ho vyvěsí, postaví, trefí se tam a tak."

" No a vy pubertální blbečci se ausgerechnet na to musíte chodit koukat. A kdyby koukat, vy je ještě lechtáte kopřivama a vím já čím. My vás chytit, tak z vás stáhneme kůži. Víš vůbec co jste dělali?"

Tak právě tohle jsem nevěděl.

" Tak poslouvej, když to nevíš ze školy. My ty hřebce máme na oplodňování klisen a aby jim toho co nejvíc nastříkali, tak musej být nadrženi. Víš kolik to jedno přípuštění stojí."

" Já nevím, my mysleli že nic, že to je jenom semeno."

" Jo, je to semeno, ale pěkně drahý. A vy ho lechtáte tak dlouho, až to nastříká na zem a ráno místo klisny chce akorát žrádlo. Stříkat to jenom tak pro zábavu si můžem my, ti koně mají rodokmen. Kdybyste věděli, jak řádl ředitel, že jste mu vyhonili v noci pronajatého plemeníka, on chtěl ráno akorát oves a seno. Pro něj byla připravena nejlepší klisna a vy mu vyhoníte ocas. Vy pitomci, ty klisny nemůžou zabřeznout kdy se jim chce."

Asi jsem vypadal dost vyjeveně, takže nadávání pomalu ustalo. Došlo trochu na změnu:

" Měl jsi už holku? Ne? Zaplat'pánbůh! A vůbec, pojď sem."

Poslechl jsem docela rád, protože jsem byl chycen za penis.

" Teď se nečervenej a poslouvej. Tohle nemáš na závodění kdo vystříká rychleji a víc, jestli něco chceš trenovat, tak trenuj jak to vydržet co nejdýl. A do tý doby to fakt do holky radši nestrkej."

" A kam to mám strčit jinam?"

" Hele, nechej legráček. Nejjednodušší máš studenou vodu, ale ukážeme ti jinou prima věc. No, napovídali jsme toho dost, lezeme dolů."

" Vyndej tu jednu metlu!"

Vytáhl jsem všechny a zkoumal je, vypadal ale celkem stejně.

" Teď si ji vezmi a šlehni se s ní."

Udělal jsem to, ale málo, v poslední fázi jsem přibrzdil.

" Ještě jednou!"

Bylo to o trochu lepší, ale proutky se zase nezařaly dobře.

" No nic, je to poprvý, ono se to naučíš. Výprask jsi dostával?"

" To jo, rákoskou, ale i bičem."

" A jak jsi se choval?"

" No jako hrdina," seděl jsem na bobku na první lavici, vůbec se nestyděl a čekal co na mne vymyslí za kulišárnu.

" Tak se koukej, jak vypadá pořádné šlehání metlou."

Metlu podal kamarádovi, rozkročil se a opřel rukama o hranu lavice. Přesunul jsem se tak, abych dobře viděl. Druhý muž vzal metlu, odměřil vzdálenost, rozmáchl se a proutky se svistem dopadla na holá záda. A další a další. Šlehaný jen usykával, ale poznal jsem že s chutí:

" Je, to štípe, ...je to pálí, ... ještě ještě."

Metla se propracovala po zádech dolů, vyšlehala zadek a pokračovala na nohách.

Žokej se mezitím postavil, složil ruce za hlavu a nechal se šlehat zepředu, přitom se jen natáčel, pozdvihoval nohy. Napjatě jsem čekal, co bude až se dostanou k péru. Nádherně se mu za tu dobu postavil, hned po něm pár chytil taky. A na vnitřek stehén. To se rozkročil, poklesl v kolenou a sekající konečky se zařezávaly do slabin. Ještě jednou nastavil záda a žebra, pak už jen poslední " áách, " vyrazil ven a skočil do bazénu.

Za chvílku se vrátil rudý jak rak, nádherně pruhovaný, třel si kůži kam jen dosáhl.

" Tak co tomu říkáš?"